

De Inbreker.

(Novelle).

— Zoudt gij aan mijnheer Graham willen zeggen, dat er iemand is om hem te spreken ?

De klerk knikte, stond en ging in het bijzonder kantoor. De vreemdeling was een lang, knap man, met donker kort geknipt haar. De man keek eenigszins verlegen, als iemand, die zijn gevoelens wenscht te verbergen, en die niet gaarne wordt aangezien.

— Mijnheer Graham wacht u, zei de klerk, terugkomend.

De vreemdeling ging de aangewezen kamer binnen, stond verlegen met zijn hoed te draaien, en in plaats van den heer Graham aan te spreken, staarde hij hem smeekend aan.

Graham stond niet op, strekte zijn hand niet uit en sprak : « Zoo, gij terug, Jakob ? »

— Hebt gij geen woord voor mij, Willem ?

— Heel wat, maar die zult ge liever niet hooren. Ik ben waarlijk niet blij, gelukkig of vereerd.

— Dat verwacht ik ook niet. Ik weet, dat ik over mijn familie schande heb gebracht, maar ik ben er voor gestraft. Tien jaren, Willem, denk daaraan — tien jaren in de gevangenis, met niets dan gevangenisvrienden! Ik zou alles hebben willen geven, om mijn daad ongedaan te maken en ik heb nooit het plan gehad het geld te houden.

— Daar wist ik alles van. Ge hadt een post van vertrouwen, en ge hebt misdreven. De oude kwestie. Ik heb het in mijn zaak ook gehad. Ik gevoel geen medelijden voor u en dergelijk soort lui. Waarom komt ge eigenlijk hier?

Van onder zijn wenkbrauwen kijkend op verlegen wijze, medelijdenswaardig om aan te zien, antwoordde Jakob Graham :

— Ik was vijf-en-twintig jaar, toen ik naar de gevangenis ging. Ik ben er nu vijf-en-dertig. Gedurende al die jaren heb ik niets met de buitenwereld te doen gehad. Ik wil werk en dat vraag ik bij u — het komt er niet op aan wat.

— Dank u wel; niet bij mij ! Ge zijt mijn broeder niet meer. Ter wille van de arme vrouw, die u zoon noemde, wil ik u wat geld geven, genoeg om er eenige weken van te leven. Maar nooit krijgt ge weer een cent van mij — reken daarop.

De ander was te lang in de gevangenis geweest, om zich gekrenkt te gevoelen. Verlegen keek hij rond, en zei eindelijk : « Hoe gaat het met Jessie ? »

— Goed.

— Kunt ge me ook zeggen, waar zij is ?

— Neen, Jessie is getrouwd en heeft getracht u te vergeten. Ge zijt wei de laatste persoon, met wien een schoonbroeder iets te maken zou willen hebben.

— Nog een ding wil ik u vragen, stamelde Jakob. Ada Musling — wat is er van haar geworden ? Leeft zij ? Is zij getrouwd ?

— Ik verkies u niet te antwoorden, zeide de koopman op ruwen toon. Hier hebt ge 200 frank. Als ge wat zuinig zijt, kunt ge er zoo lang van leven, tot ge een betrekking gevonden hebt. Maar enk er om, at ge geen cent meer van mij krijgt.

Maar toen werd de trots bij zijn ongelukkigen broeder wakker. Hij kon het geld niet aannemen. Eensklaps veranderde de verlegen uitdrukking zijner oogen in een van haat en wrok.

— Houd u geld ! schreeuwde hij. Ik heb het niet noodig. Ik kom om hulp vragen, dat is zoo, maar om een eerlijk man te worden. Gij hebt geweigerd mij de hand toe te steken. Geld ! Dat kan ik ook elders verdienen. Als dat alles is, waartoe uw menschlfevendheid in staat is, dan kunt ge 't houden.

Hij zette zijn hoed op en verliet de kamer.

Op een donkeren avond, een paar weken later, ontving Jakob Graham, die zich bij een bende oplichters en dieven had aangesloten, van een metgezel aanwijzingen, om een bepaald huis binnen te sluipen en zich te verbergen. Toen zijn kameraad hem had verlaten, mompelde Graham : Ik behoor nu tot de broederschap. Mijn proefstuk zal ik van avond afleggen. Ik heb mijn masker en revolver bij mij, ook een dievenlantaarn. Ik ben nu een inbreker geworden; alleen inbrekers verwelkomden mij, toen ik de gevangenis had verlaten. Mijn broeder wendde mij den rug toe.

Hij zweeg eensklaps — en scheen met een lichte handbeweging opdoemende gedachten weg te willen vagen. Een oogenblik later klom hij een venster binnen. Met zijn dievenlantaantje zocht hij een plaatsje om zich eenige uren te kunnen verbergen. Al poedig vond hij een kleerkast met twee deuren. Achter een gordijn van lange kleederen, mantels en jassen, verborg hij zich.

Toen hij daar een oogenblik was, hoordē hij een kind schreien... een minuut later kwam iemand de kamer binnen met een brandende lamp; een lichtstraal viel door het sleutelgat.

— Ada, hoorde hij een vrouw roepen, kom eens hier. Baby is wakker en ik kan hem niet alleen laten.

Toen hoorde Jakob weer een voetstap, en daar waren vlak bij hem twee vrouwen : hij kon haar hooren ademen.

— Ik ben zoo blij, dat ge vandaag gekomen zijt. Ada ! zei de een. Charles moest van morgen zoo eensklaps op reis. Als ik alleen ben, voel ik mij altijd zenuwachtig.

— Ik ben nooit zenuwachtig, Jessie, zeide de andere. Ik ben net zoo goed

als een man in huis, zegt mama altijd, omdat ik niet bang ben voor inbrekers.

— Spreek er niet van, zeide de andere dame, die blijbaar haar kindje in slaap maakte. Ons huis zou vandaag meer dan ooit een goede prooi voor inbrekers zijn. Er is verbazend veel geld in de brandkast. Charles had geen tijd om het naar de bank te brengen.

Terwijl zij dit zeide, luisterde de man in de kast met open ooren; maar niet zoozeer luisterde hij naar deze aanwijzing als wel naar de stemmen der beide vrouwen. Ada ! dat was de naam van het meisje, dat hij eens had liefgehad. Jessie ! Dat was de naam zijner zuster. Maar wat zou dat ? Evenals zijn broeder, zouden ook wel de beide vrouwen hem van zich stooten. Zouden zij het zijn ? Hij maakte een kleine beweging, en keek door het sleutelgat, maar hij kon geen der beide vrouwen in het gelaat zien. Toen knielde een der beide dames bij de wieg, waarin het kleintje lag.

Het was Ada Musling; ouder, want hij had haar als een meisje van zeventien jaar verlaten, en vond haar terug als een vrouw van zeven-en-twintig, maar zij was nog schooner !

— Ik verbaas mij er over, dat ge niet trouwt; gij, die zooveel van kinderen houdt, zeide de moeder; en nu wist Jakob Graham, dat zijn zuster sprak. Ik weet, dat Willem u ten huwelijk heeft gevraagd. Hij heeft altijd van u gehouden. En Ada, hij kan u gelukkig maken.

— Hij kan mij niet geven, wat er aan ontbreekt — liefde voor hem, zeide Ada. Neen, Jessie, ik heb het u nooit vroeger gezegd, maar nu wil ik het doen. Ik hield te veel van Jakob om ooit een ander te beminnen, zoolang hij leeft.

— O, Ada ! riep Jessie, haar vriendin om den hals vallend. Ik dacht, dat ik alleen nog maar aan hem dacht.

En toen hoorde Jakob de beide vrouwen zacht snikken om hem.

— Als de arme Jakob ooit terugkomt, zeide zijn zuster, dan zal ik gelukkig zijn, en als hij wil, dan zal dit zijn huis zijn, en ik zal hem helpen om weer een eerlijk man te worden. Willem denkt wreed over hem, maar vrouwen zijn anders. Als hij vrij is, zal hij, hoop ik, dadelijk bij ons komen. Willem zou hem van zich stooten. Hij zal wel spoedig vrij komen. Willen wij nu naar beneden gaan ? Baby is in slaap.

.....

De man, die in het huis was gekomen om te stelen — de man, over wien zij gesproken hadden — kon zich niet langer inhouden, zijn hart was zoo week, als nog nooit te voren; het was alsof engelen tot hem hadden gesproken.

Toen herinnerde hij zich waar hij was; hij verdween door het raam, zooals hij was gekomen. Hij deed zich zelf een eed, een eerlijk leven te beginnen en na eenigen tijd de beide vrouwen met opgeheven hoofd onder de oogen te treden. Terwijl hij dit peinsde, stond hij op straat, toen hij opeens bedacht, wat er zou gebeuren met hem, die zijn makkers had verraden; hij

moest tusschen hen en hun doel staan, en het huis zijner zuster, misschien haar leven redden. Hij wist hoe zij met hem zouden handelen, maar hij prevelde een kort gebed, — het eerste sedert jaren — terwijl zachte voetstappen naderden.

.....

— Hij doet zijn oogen open, zeide iemand.

Jakob Graham hoorde dit en verwonderde zich, wat er wel gebeurd was, en waarom hij zich niet kon omwenden. Toen herinnerde hij zich een gevecht en een revolverschot. Hij wist nu alles. Zijn kameraden hadden op hem geschoten en hem voor dood laten liggen.

Maar waar was hij nu ?

— Ada, zeide dezelfde stem weer.

— Ik geloof, dat hij is bijgekomen.

Toen opende Jakob zijn oogen en hij zag twee vrouwen.

— Jakob, kent ge uw zuster Jessie nog ? De andere barstte in tranen uit.

— Zeker, zeide hij met zwakke stem. Ik herken ook Ada. Hoe ben ik hier gekomen ? Hoe kendet ge mij ?.

— Wij hebben u gewond — dood, dachten wij — voor de deur gevonden, zei Jessie. Ada herkende u het eerst. Wij hebben u terug en nu gaat ge nooit meer weg, nooit.

Hij zou nog slechts kort leven, maar hij was gelukkig.

— Het zijn vreeselijke jaren geweest, zei hij, ontzettend ! Kom wat dichterbij. Ik zie u niet goed meer. Er is een nevel voor mijn oogen. Jessie, geef mij een kus !

De zuster sloeg haar arm om zijn hals en kustte hem, en nog eens en nog eens. Toen keerde de gewonde zich tot Ada.

— Als ik leven bleef, zou ik het niet vragen, maar Ada, wilt ge mij nog een kus geven vóór ik sterf ?

Zij kustte hem meer dan eenmaal.

— God is goed, zeide hij, beter dan de menschen. Misschien zien wij elkaar weer, lieveling.

Dit waren de laatste woorden die hij sprak.

Een kleine vergissing.

Een jongen moest voor zijn baas gaan vragen wat er 's avonds in den schouwburg gespeeld werd.

Men zei hem : « Natuur en plicht, of de zoon rechter over zijn vader »

De jongen bracht het aldus over :

— « Vuur en licht, of de zoon nog slechter dan zijn vader ».

N^r 8. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 23 December 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

